30/10/2018

Αγιασμός στην Σχολή Γονέων της Ι.Μ. Κερκύρας

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Κερκύρας, Παξών και Διαποντίων Νήσων

Τον καθιερωμένο αγιασμό στη σχολή γονέων τέλεσε ο Μητροπολίτης Κερκύρας, Παξών και Διαποντίων Νήσων κ. Νεκτάριος το απόγευμα της Δευτέρας στο Πνευματικό Κέντρο.

Στον λόγο του ο κ. Νεκτάριος αναφέρθηκε στην σημασία της στήριξης των νέων ιδίως οικογενειών, σε μια εποχή στην οποία δυστυχώς τα διαζύγια αυξάνονται με γεωμετρική πρόοδο. Μια από τις αιτίες αυτής της καταστάσεως είναι και το πνεύμα της Δύσεως, που κέντρο του έχει τον άνθρωπο πάνω απ’όλα και την διασφάλιση των δικαιωμάτων του. Εν ολίγοις ο δυτικός κόσμος χαρακτηρίζεται από τον ανθρωποκεντρισμό. Αντιθέτως στην καθ’ ημάς Ανατολή προτάσσεται ο Κύριος, ως τέλειος Θεός και τέλειος άνθρωπος. Εκείνος αποτελεί το πρότυπο μιμήσεως.

Ο άνθρωπος δεν είναι τίποτε άλλο παρά το κατ’εικόνα Θεού δημιούργημα. Με την ενανθρώπισή Του ο Χριστός αγίασε την πεπτωκυία φύση μας. Η σχέση μαζί Του συνεπάγεται την αγάπη και την υπομονή, αρετές που βοηθούν τα ζευγάρια να κρατηθούν ενωμένα.

Κλείνοντας ο Σεβασμιώτατος ευχήθηκε καλή χρονιά στη Σχολή Γονέων, ευχαριστώντας εκ βάθους καρδίας, τόσο τους υπευθύνους της Σχολής, όσο και τους νέους ανθρώπους, που έχουν αγκαλιάσει όλα αυτά τα χρόνια την προσπάθεια της Ιεράς Μητροπόλεως να στηρίξει την Ορθόδοξη οικογένεια , την κατ’οίκον Εκκλησία.

Ακολούθως τον λόγο πήρε ο Πρωτ. Θεμιστοκλής Μουρτζανός, Γενικός Αρχ. Επίτροπος της Ι.Μ. Κερκύρας, του οποίου η ομιλία είχε ως τίτλο ένα στίχο ενός ελληνικού τραγουδιού : “Κάπου θα συναντηθούμε, στο ίδιο σπίτι ζούμε.”

Ο π. Θεμιστοκλής αφού ευχαρίστησε τον Σεβασμιώτατο, ανέπτυξε την ομιλία του σε πέντε σημεία. Πρώτον, υπερτόνισε το νόημα της συνάντησης των προσώπων και κυρίως την γνωριμία τους. Ο γάμος δεν ολοκληρώνει την γνωριμία των προσώπων, αλλά την συνεχίζει σε συνθήκες απόλυτης ειλικρίνειας, τοποθετώντας την συνάντηση εντός του χρόνου, απογυμνώνοντάς την από έναν ιδεατό ρομαντισμό ή από ανεκπλήρωτες προσδοκίες.

Δεύτερο σημείο είναι η ηδονή των σωμάτων. Σε παλαιότερες εποχές υπήρχε το αίσθημα ότι η σαρκική πλευρά της σχέσης ήταν απογυμνωμένη από το όλον της ύπαρξης και ήταν συζυγικό καθήκον με σκοπό την τεκνογονία.

Όμως η σαρκικότητα δεν ταυτίζεται με την νομιμότητα του γάμου και στον γάμο συχνά εκτυλίσσεται σε μια ικανοποίηση της ανάγκης του ανθρώπου για σμίξιμο η οποία δεν συνδέεται με την μοναδικότητα του άλλου. Σε θρησκευτικό επίπεδο υπάρχει ένα μοναστικό πρότυπο εγκράτειας και ασκητικότητας, το οποίο θεωρεί την σαρκική πλευρά της σχέσης ανεκτή, αλλά όχι σημαντική και ο παντρεμένος πρέπει να ζει ως Μοναχός, ως Άγγελος. Χρειάζεται μέτρο και ισορροπία.

Τρίτο σημείο είναι το «εμείς». Το ζευγάρι το ενώνουν το “κοινό ποτήριο” του γάμου, τα παιδιά και οι ευθύνες. Το εμείς λειτουργεί στην προοπτική της ανάγκης και στην προοπτική της χαράς, που φέρνει η αγάπη. Προφανώς το εμείς δεν είναι μόνο θέμα απόφασης, αλλά και άσκησης, δηλαδή αγάπης.

Τέταρτον, γεννάται το ερώτημα, απορρίπτουμε τις στιγμές ; Φυσικά και όχι είναι η απάντηση. Αυτές φτιάχνουν και αυτές οι ίδιες δηλητηριάζουν την συνάντηση. Οι στιγμές χτίζονται από λογισμούς, ενοχές, επιθυμίες, βιώματα, είτε του ζευγαριού,

είτε του καθενός ξεχωριστά, από την πατρική οικογένεια. Δεν απορρίπτουμε τις στιγμές. Τις τοποθετούμε όμως εντός του κάδρου που λέγεται αγάπη και αποφασίζουμε ότι δεν θα δραπετεύσουμε από αυτό.

Τέλος, πέμπτο στοιχείο αποτελεί το εκκλησιαστικό πρότυπο, που δεν είναι άλλο από την Αγία Τριάδα. Η Αγία Τριάς δια της αλληλοπεριχωρήσεως των Προσώπων μάς δείχνει ποιό είναι το αυθεντικό νόημα της συνάντησης. Είναι το μοίρασμα των χαρισμάτων, των λειτουργιών, το μοίρασμα του χρόνου, του τρόπου των πάντων, το αίσθημα ότι ο άλλος είναι το νόημά μου, ο έρωτάς μου, η ζωή μου, ο Παράδεισός μου.

Επίσης ο π. Θεμιστοκλής επεσήμανε και μια άλλη παράμετρο, που έχει να κάνει με το σήμερα: Ο χρόνος και η διάθεση είναι οι εχθροί της αυθεντικής συνάντησης των προσώπων. Η πρόφαση ότι θυσιαζόμαστε για την οικογένεια, για τα παιδιά, για να μην λείψει τίποτα από το σπίτι, κάνει τον χρόνο μας μηδέν.

Δεν συνειδητοποιούμε ότι ο άλλος δεν μας θέλει για να θυσιαζόμαστε, όσο και αν αυτό βολεύει, αλλά γι’ αυτό που είμαστε, δηλαδή διαθέσιμοι να ασχοληθούμε με αυτόν και να μας δώσει την ευκαιρία να μας αγαπήσει. Σήμερα φοβόμαστε να αγαπηθούμε. Χρειαζόμαστε λοιπόν ταπείνωση, για να συνειδητοποιήσουμε ότι δεν είμαστε τέλειοι, ούτε άτρωτοι και αυτάρκεις.

Καταλήγοντας ο π. Θεμιστοκλής υπογράμμισε την ανάγκη να στραφούμε στον Χριστό που ενώνει, να βρούμε κοινό χρόνο, ένα βλέμμα αναγνώρισης και να καταλάβουμε ότι οι γονείς δεν είναι οι σωτήρες των παιδιών. Στο ζευγάρι πρέπει να ακούσει ο ένας τον άλλον για να ακουστεί.